

KSENIJA PRUNKOVA:

O Marjanki, kapljici, kraljeviču in kraljični.

(Konec.)

ližali smo se kopni zemlji. Pod sabo sem zagledala veliko zeleno preprogo, po njej so se vile bele in srebrne nitke, to so bili polje, travniki, gozdovi in ceste in reke. Ob travnikih so se tiščale jate belih golobov — to so bile vasice. Med tem nas je bilo vedno več in več sestic. Strnile smo se v velik siv oblak in striček nas je gnal proti sivemu skalnemu gorovju tako hitro in besno, da smo se bale: zdaj se zaletimo v skalno steno in se razpršimo. In glej! Ravno nad najvišjim gorskim vrhom nas je srečal stari, hudi Mraz. Zazeblo nas je tako, da smo hitro oblekle bele kožuške. No, stric Vetrček in Mraz se gledata že od nekdanj malo postrani, pa sta si bila kmalu v laseh. Veter nas je popustil, da smo popadale na vrh strme gore. Tam smo ležale in gledale na besen boj med Vetrom in Mrazom, pred njima so še vedno bežale sestrice v belih kožuških in bilo nas je več in več. Šele, ko se je zmrabilo, sta popustila pretepača drug od drugega, odbesneta sta vsak na svojo stran, nas pa pozabila vrhu skal sredi samote. Majka Noč je vse pokrila s črno odejo in da bi nas ne bilo strah, je prižgala nočne lučke — zlate zvezdice, ki so nam prijazno mežikale do jutra.

Zjutraj, komaj se je prikazalo na vzhodu za sivimi gorami solnce kot krvavordeč lampijon, že je smuknilo k meni zlato dete — solnčni žarek — vroče me je poljubilo, da sem hitro slekla bel kožušek in se zasvetila v bisernih barvah. In že me je poneslo v višino. Jadrala sem zopet vse jutro nad zeleno preprogo, dokler nisem zagledala kupa sivih skal, ki bi jih bila rada pogledala bliže. Solnčni žarek, ki je potoval z nami, me je poučil: »To niso skale, to je mesto, ki so ga sezidali ljudje. Bil sem že nešteto krat tam: pri kodrolasem dekletcu v beli veliki hiši, pri Marjanki v podsrešni izbi, pri delavcih v tvornicah, kamor sem smuknil skozi gosto zamrežena okna in kjer sikajo in brne in tulijo stroji; bil sem v šoli, kjer sedi za katedrom profesor s hudim pogledom, in bil sem v pisarni pri bogatem tvorničarju, ki sedi v širokem naslanjaču in prede čas in ugiblje, kaj bo za kosilo. — Pa me je vse to zanimalo in zamikalo in sem prišla pogledat mesto; padla sem naravnost k tebi iz neba. Toda skrij me, sicer me odnese zopet solnčni žarek, ki me že gotovo išče.« In res: ponehalo je deževati, solnce je že zopet sijalo in solnčni žarek je pokukal naravnost v izbo. Pa je bil neroden in je pokukal najprej v najbolj temen kot, kjer je mislil, da je skrita kapljica. Marjanka je hitro zaprla knjigo in si mislila: Dobro je skrita kapljica — prav notri sredi knjige med

stranmi. — V tem je zaslišala na lesenih stopnicah korake. »Glej, kako je hitro minil dopoldan, mamica se že vrača.« Res: odprla so se vrata in vstopila je mamica — vsa sklonjena od težkega pranja, s premočeno obleko, z rdečimi, izdelanimi rokami in z dobrim, božajočim pogledom za Marjanko, da je Marjanka pozabila vse, kar je doživela dopoldne, da je pozabila na kapljico, ki je bila skrita v knjigi, in na solnčni žarek, ki jo je iskal.

Ko leži Marjanka ponoči v svoji posteljici, pa se spomni in prestraši: kapljica je še vedno skrita in zaprta, vsa stisnjena v knjigi. Toda kako naj odpre knjigo in reši ubogo kapljico, ko pa ne more sirota hroma do nje. Toda v tem zagleda nekaj čudnega v luninem svitu na odeji ob nogah: tam se leskeče kapljica v bisernem sijaju in za njo stojita kraljevič in kraljična iz knjige, oni, ki ima strašen meč ob boku in nežno koprnenje v očeh, in ona z zlato krono na glavi, v ozkih zlatih čreveljčkih in z rožnatima lisama na ličkih. Trojica Marjanko veselo pozdravi in pristopica po odeji bliže. »Pozabila si name, Marjanka,« pravi kapljica, »no, pa nič ne de, saj sem imela prijetno družbo v knjigi. Seznanila sem se z mično kraljično, ki stanuje ravno na tisti strani, kamor si me zaprla. No, o marsičem sva se pogovorili, dokler nama ni postalo dolgčas v temi in je kraljična potrkala z drobnim prstkom na zid — to se pravi na list v knjigi — zakaj za zidom stanuje, kakor menda veš, kraljevič, ki je kraljičin zvesti prijatelj in rešitelj: kraljična pa je trkala in trkala na steno in mu povedala, da ji je strašno dolgčas in da bi rada iz knjige in iz teme; da naj ji pomaga na plano in jo reši, kakor jo je bil že neštetokrat rešil; on da to že zna! — In res! Kraljevič je privzdignil ves težak del knjige, ki je bil poveznjen nad njim. Pomagala sta mu pri tem silnem delu le ljubezen do kraljične in hrepenenje, da bi jo videl. No, potem je z lahkoto privzdignil še zid, ki naju je ločil od njega, in bili smo svobodni. — Zdaj se mi pa toži po višinah in po stricu Vetru. Tako soparno in dušeče je tukaj!« In že je izginila kapljica skozi okno. Tudi kraljevič in kraljična sta odstopicala po odeji in po luninem žarku kakor po srebrni cesti na mizo, kjer je ležala knjiga, in sta se pogreznila vanjo.

Ko je Marjanka drugo jutro sedla k oknu, je takoj poiskala v knjigi kraljično; bila je na istem mestu kakor vedno in taka kakor vedno: z zlato krono na glavi, v ozkih zlatih čreveljčkih in z rožnatima lisama na ličkih; takoj na drugi strani je stal kraljevič s strašnim mečem ob boku in nežnim koprnenjem v očeh. Na listu, ki je ločil kraljeviča in kraljično, pa se je tiščala strani temna, nagubana lisa — ravno tam, kjer je bila kapljica skrita. O kapljici pa ni bilo več ne duha ne sluha...

